

KRISZTUS SZENT VÉRÉNEK ZARÁNDOKHELYE, BÁTA

2017. szeptember 16.

Excellenciás püspök atya, paptestvérek, szerzetesek, a megszentelt élet tagjai, drága testvérek, fiúk, lányok, zarándokok. Hálás vagyok a püspök atyának a meghívásért a mai zarándoklatra, és boldog vagyok, hogy elhozhattam nektek Krisztus Vérének ereklyéjét.

Krisztus Vérének ereklyéje a garamszentbenedeki kolostorból származik. Ez a nyitrai püspökség területén található, ahol Hunyadi Mátyás idejétől őrzik (1458-1490), aki itt, Bátán, többször is megfordult. Éppen a Hunyadiak uralma alatt vált Bata nemzeti kegyhellyé.

A garamszentbenedeki kolostor 1075-ben épült Géza király idejében, tehát röviddel az előtt, hogy itt, Bátán, Szent László király 1093-ban létre hozta a bencés apátságot. A későbbi időkben is szoros volt a kapcsolat a két apátság között.

Pécsre és Nyitrát összeköti még egy személy: Szent Mór, aki – mint bencés szerzetes – Pécsre érkezett, és itt 1036 és 1075 között állt a püspökség élén.

Azért jöttünk erre a szent helyre, mert ez őseink hitének a tanúja. 1380-ban történt itt az eucharisztikus csoda. A későbbiekben is közismert volt ez a hely egész Magyarországon. Különös privilégiumot is kapott az egyes pápáktól. A kegykápolnában itt őrizték a Szent Vér ereklyetartóját. Sajnos, az 1526-os tragikus mohácsi csata után, amelyben a magyar királyság legjobbjai elestek, élükön II. Lajos királlyal, és sok egyházi előjáróval, ennek a híres Szent Vér kegyhelynek a sorsa is megpecsételődött. 1539-ben a török hadak teljesen lerombolták. A pápai követ feljegyzése szerint 10 ezer ember esett itt el. Ennek a tragédiának emlékére épült fel 400 évvel később a Szent Vér mostani temploma 1938-ban, a Budapesten tartott Eucharisztikus Világkongresszus idején.

Ma hálát adunk a hit megmaradásáért, és a békéért, amelyben élhetünk. Egyúttal azonban felhívás is ez számunkra, hogy értékeljük és becsüljük a keresztény értékeket, éljünk szerintük és őrizzük meg őket a következő nemzedékek számára. Tanúi vagyunk ugyanis annak, különösen itt, Európában, hogy nemzeti és keresztény értékeinket sokan kétségbe vonják. Nem csupán úgy, ahogy az elmúlt napokban láthattuk, amikor egy üzlethálózat a röplapjain kiretusálta a pravoszláv templomokról a keresztet a „Görög hét” alkalmából.

Tudjuk, hogy éppen Görögország lakosságának a zöme hitét gyakorló pravoszláv keresztény, ezért az ilyen lépés kulturálatlan, barbár cselekedet. Ma még csak a fényképeket hamisítják meg, de félő, hogy egyszer majd a templomainkról is el akarják távolítani a keresztet!

Theodor Heuss, aki a második világháborút követően a Német Szövetségi Köztársaság első államfője volt, egy alkalommal azt mondta, hogy Európa három hegy tetején álló oszlopra épült: az athéni Akropolisz, a római Kapitólium, és a jeruzsálemi Golgota hegye. Ezzel arra utalt, hogy Európa történelme görög, római és az ezeket összekötő keresztény alapokra épült.

Az Akropolisz a gondolkodó görög szellemiség jele, amely a filozófia segítségével keresi az élet értelmét.

A Kapitólium a „leges” – a törvények jelképe, amelyeknek feladata védeni a szabadságot és elosztani a hatalmat. A görögök és a rómaiak három erőnek tulajdonították a világtörténelem előmozdítását: az éhség, a szeretet és a hatalom.

A Golgota, és a rajta álló kereszt, amelyen kiomlott Jézus drágalátos vére, az éhség, az erosz és a hatalom megtisztításának útját jelenti a kereszt által a feltámadásig.

Ezt nem lehet figyelmen kívül hagyni. Christoph Schönborn bíboros, bécsi érsek, 2016-ban Szűz Mária Neve napján, a város török uralom alóli felszabadításának 333-ik évfordulója alkalmából többek között ezt mondta: „Keresztény örökségünket elpazaroltuk és elherdáltuk, most pedig csodálkozunk, milyen állapotban van Európa. Ugyanolyan lett a sorsunk, mint az elveszett fiúnak, aki apja értékes vagyonát, a mi esetünkben az értékes keresztény örökséget, eltékozolta. Most pedig, amikor bajban vagyunk, arra panaszkodunk, hogy ez az örökség minden téren hiányzik. Nem csak gazdasági téren szenvedünk hiányt – bár ez is be fog következni, - sokkal inkább emberi, vallási szinten, a hit terén. Mi lesz így Európával?...”

Ez mindnyájunktól függ.

A Kálvária dombja arra emlékeztet, hogy Krisztus szenvedése, halála és feltámadása által lettünk megváltva. Ez a megváltás mindenkire vonatkozik, aki valaha is élt, és aki a jövőben fog élni. Isten az ő végtelen szeretetében minden embert meghívott az üdvösségre. Egyedül

mi zárhatjuk ki saját magunkat az üdvösségből, ha elutasítjuk a megváltás kegyelmét és nem akarjuk aszerint irányítani életünket.

Legyünk tehát hálásak Istennek azért, hogy gyermekeivé fogadott minket. Ez a kegyhely is emlékeztet bennünket őseink hitére. Ők élték a Krisztussal és az Egyházzal való kapcsolatukat. Életükhöz az erőt Krisztus Vére iránti tiszteletükből merítették. Krisztus szenvedéséből és halálából sugárzik ugyanis a feltámadás rejtett dicsősége.

Fontos számunkra, hogy azt a hitet, amelyet szívünkben érzünk, külső jelekkel is kifejezzük. Ha csupán történelmi épületek maradnának itt, akkor ez csupán egy kulturális kereszténységet jelentene. Ez azonban bensőleg halott lenne. Olyan volna, mint egy múzeum, ahol a keresztény templomokat mint a múlt tanúit őriznénk, de ezek értékeivel nem töltenék meg életünket.

A Krisztus-hit egy élő érték, mert Krisztus, a mi Urunk, feltámadva él a Mennyei Atya dicsőségében. Ugyanakkor rejtett, de igazi módon jelen van köztünk. Közel van hozzánk, ha az ő nevében összegyűlünk, és együtt imádkozunk. Közel van hozzánk igéjében, amelyet a Szentírás által hirdet nekünk, és amelyet az Egyház magyaráz. Krisztus a szentségekben találkozik velünk. A Legszentebb Oltáriszentségben Isten megjeleníti Fiának, Jézus Krisztusnak a kereszten történő önátadását. Feltámadásának erejéből a szentáldozásban isteni életében részesülünk.

Amire szükségünk van, az a missziós lelkesedés. A hit arra szólít fel bennünket, hogy életünkkel hirdessük hitünket. A legfőbb ideje félretenni kisebbségi érzéseinket és a hamis szégyent, és örömmel, meggyőződéssel és szabadon megélni a keresztény értékeket mind a magán- mind a társadalmi életben. Ez mindnyájunk felelőssége.

Drága testvéreim! Ajánljuk ez alkalommal Isten kezébe önmagunkat, szeretteinket, a hozzánk közel állókat, nemzeteinket, sőt az egész világot. Ajánljuk az ő kezébe az Egyházat, egyházmegyéinket. Isten velünk fog járni életünk útjain. Ha ilyen bizalommal leszünk iránta, akkor jelenünket és jövőnket meg fogja áldani, és egyszer majd eljuthatunk a mennyei Jeruzsálembe. Ámen.